

CREDINȚĂ ȘI RĂBDARE

»Dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeași râvnă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde, așa încât să nu vă temeți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele.« (Evrei 6,11-12)

Răbdare! Ce cuvânt plin de semnificații este acesta. S-ar putea să-i fie greu traducătorului să găsească termenul potrivit în toate cazurile, adică să redea corect sensul cuvântului. Poate fi tradus: răbdare, răbdare indulgentă, indulgență, statornicie, îngăduință, îndelungă răbdare.

Înțelegem sensul cuvântului ‚răbdare’, numai că răbdarea însăși este ceva străin de noi. În general nu avem nici indulgență, nici îngăduință și nici nu putem să așteptăm. Și totuși, răbdarea este singura cale care duce la țintă. Dar dacă vrem să atingem o țintă, atunci trebuie să mergem pe un drum care duce la acea țintă și nu pe un drum despre care știm din capul locului că nu va putea duce niciodată la țintă; ar fi absurd.

Deci să avem răbdare, să ne încredem în tăcere în Domnul, aceasta este calea care duce la țintă și chiar dacă este ceva mai lungă, chiar dacă ar fi abruptă și spinoasă, tot nu există altă cale. Ce ușor și repede este omul gata să se ajute singur. Dar Dumnezeu nu are nevoie de ajutorul oamenilor; El Se descurcă fără ei. Ajutorul omenească poate procrea cel mult un Ismael, dar Dumnezeu nu are nevoie de el; El Și l-a ales pe Isaac. Dar Ismael, cel născut în chip firesc, îl prigonește pe cel născut din Duh, pe Isaac, **deci și acum**. (Galateni 4,29) Da, așa va fi întotdeauna. Toate opintelile oamenilor de a-L ajuta pe Dumnezeu, se vor dovedi a fi vrăjmașe față de El. **Dumnezeu este un Dumnezeu al răbdării și al mângâierii**. (Romani 15,5) Răbdarea și îngăduința Lui sunt desăvârșite. El poate să aștepte până se coace grâul; dar omul curând se duce să sape, să dezgroape bobul abia semănat, ca să vadă dacă a început să încolțească.

Această atitudine a lui Dumnezeu așa ni se pare, ca și când Lui îi este tot una, ca și când n-ar avea habar de nimic. Acest lucru este deosebit de important pentru timpul de acum, când Dumnezeu caută credința la noi, când așteaptă credință și răbdare din partea noastră.

Răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea (îngăduința trebuie să rămână tare până la sfârșit), (Iacov 1,4) »pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi și să nu duceți lipsă de nimic.«

»Nu știți că cei ce alergă în locul de alergare, toți alergă, dar numai unul capătă premiul? Alergați dar în așa fel, încât să căpătați premiul!« (1 Corinteni 9,24)

Un alergător de viteză, care alergă pe pistă, poate alerga oricât de repede și mult timp poate fi primul; dar dacă nu rezistă, dacă nu alergă cu răbdare tot concursul, curând îl va întrece următorul, iar el va rămâne fără premiu. Atunci nu-i va fi de niciun folos că mult timp a fost primul. Toată osteneala lui a fost zadarnică, iar premiul l-a luat altul.

Câte un copil al lui Dumnezeu a alergat așa, încât toți au crezut că neapărat el va fi unui dintre primii, dar în cele din urmă a obosit, drumul i s-a părut prea lung, n-a rezistat, a pierdut ținta din

vedere, cununa a pierdut-o și n-a primit premiul. De aceea spune Cuvântul: »Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!« (nu viața) (Apocalipsa 3,11)

Alergarea devine tot mai lungă, tot mai obositoare și cu cât ne apropiem de țintă, cu atât crește primejdia de a abandona, pentru că ne lasă puterile.

Atunci să privim cu băgare de seamă la țintă, să alergăm cu răbdare spre premiul care ne stă înaintea, privind la Isus (care este Ținta), începutul și desăvârșirea credinței, care a suferit crucea, a disprețuit rușinea, pentru bucuria care Îi era pusă înaintea. (Evrei 12)

Este de dorit și să scăpăm de orice povară și de păcatul care ne înfășoară așa de lesne. »Uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești al lui Dumnezeu, în Hristos Isus.« (Filipeni 3,14)

La răbdare ajungem prin credință. Când vin valurile necazului și nu avem nicio credință, ne vom scufunda. Credința este un drum pe apă. Ca odinioară Petru pe lacul Ghenazaret, așa umblăm și noi pe apele necazului. Credința nu privește la împrejurări și greutăți, nu privește nici la apă sau la vântul puternic, nici la trupul îmbătrânit al mamei Sara, nici chiar la propriul trup îmbătrânit, ci privește la Domnul. (Romani 4,19) Desigur, greutățile există; nu-și face credința iluzii în această privință. Niciun om nu se descurcă cu greutățile, dar **Dumnezeu le poate gestiona pe toate.**

Greutățile ne sunt date ca să învățăm răbdarea. Și dacă așa pare, că Domnul nu se interesează de ele, ca și când nici nu I-ar păsa, **Dumnezeu are cunoștință de tot**, iar fericirea și nefericirea noastră le poartă în inimă mai mult decât credem noi, căci Cuvântul vorbește astfel deja despre Israel: »În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor și Îngerul care este înaintea Feței Lui i-a mântuit; El Însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime.« (Isaia 63,9)

Tot așa a fost El și față de toate necazurile noastre, da, încă și mai mult decât față de necazurile lui Israel. (Iacov 5,11; Faptele Apostolilor 9,5; Matei 25,40)

Să ne încredem în El! La momentul potrivit El ne va scoate la loc de belșug, chiar dacă a lăsat oameni să încalce pe capetele noastre și chiar dacă ar trebui să trecem prin foc și apă. (Psalmul 66,12) Cine nu rabdă, nu va ajunge la făgăduință, iar cine va încerca să se ajute singur, va face amara constatare că a fost spre paguba lui.

Nu este cazul să cităm toate cazurile în care trebuie să privim la Domnul, cum ar fi: boală, strâmtorare financiară, prigoniri, etc. Împotriva tuturor grijilor și nevoilor există un remediu universal, iar acesta este partea cea mai minunată, că este o cale simplă: »**Taci înaintea Domnului și nădăjduiește în El!**« (Psalmul 37,7)

»Smeriți-vă dar sub mâna tare a Lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi.« (1 Petru 5,6-7) De aceea se spune într-o frumoasă cântare:

,Suflete, așteaptă cu răbdare pe Hristos!

Încredințează-I tot, El te-ajută bucuros.'

Dacă încredințăm Domnului totul cu convingerea că El ajută bucuros, atunci putem să stăm foarte liniștiți. Dar la ce ajută **să știm** acest lucru, **dacă nu-l facem, dacă nu ne încredem în Domnul, dacă nu răbdăm?** Despre aceste lucruri se pot scrie multe, dar nu depinde de numărul mare de cuvinte scrise; dacă cititorul ar înțelege cele scrise și ar merge pe această cale, ar putea apoi vorbi chiar el despre ele.

Nu vrem să prezentăm aici lucrări erudite sau discursuri relaxante, ci să-l conducem pe cititor ca să creadă și să aibă răbdare și să acumuleze astfel de experiențe, ca toți cei care merg pe această cale să devină predicatori și anume, astfel de predicatori, care vorbesc din convingere sau experiență, la care se observă că ei înșiși au mers pe această cale, pe care vor s-o arate altora.

De aceea a trebuit apostolul Pavel să treacă prin neazuri așa de mari și a fost **mângâiat de Dumnezeu**, ca apoi să poată **mângâia și el pe alții**, care erau în tot felul de neazuri, **cu mângâierea cu care el a fost mângâiat de Dumnezeu**. (2 Corinteni 1,3-4) Astfel, l-au împroșcat pe Pavel cu pietre, apoi l-au târât afară din cetate, crezând că a murit. Dar el s-a sculat și a intrat în cetate ... și a întărit sufletele ucenicilor. El îi îndemna să **stăruie în credință** și le spunea că trebuie să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu **prin multe neazuri**. (Faptele Apostolilor 14,19-22)

»Cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul primește premiul. Alergați dar în așa fel, încât să căpătați premiul!« (1 Corinteni 9,24)